

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการพลศึกษา ซึ่งนับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อมนุษย์ จะเห็นได้ว่ามนุษย์ได้มีการเล่นกีฬามาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว การกระทำหรือแสดงออกของมนุษย์ ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของร่างกายนั้น อาจจะเป็นเนื่องมาจากความจำเป็นในการที่ทำมาหากิน เพื่อความอยู่รอดของชีวิต หรืออาจจะออกกำลังกายเพื่อให้มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์และมีชีวิตอยู่ อย่างมีความสุข จึงได้มีการเล่นกีฬาและการเล่นต่าง ๆ ขึ้นมา และได้มีการดัดแปลงมาจนกระทั่ง เกมสีกีฬาบางประเภทกลายเป็นกีฬาสากล ที่นิยมเล่นและแข่งขันกันทั่วโลก แต่เมื่อมนุษย์มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ ๆ มากขึ้น มนุษย์จึงใช้สิ่งที่จะช่วยอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แทนแรงงานในการทำงานเป็นส่วนมาก เป็นเหตุทำให้มนุษย์มีการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาน้อยลง ทำให้สุขภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมด้วยคุณภาพ ลงไป ดังนั้นมนุษย์จึงเริ่มให้ความสนใจ บำรุงรักษาและเสริมสร้างสุขภาพในด้านต่าง ๆ ให้มีคุณภาพดีขึ้น โดยใช้กีฬาเป็นสื่อ ดังคำกล่าวที่ว่า "กีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่จะพัฒนาคนในชาติให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์คล่องแคล่ว พร้อมทั้งจะเผชิญอันตรายของชาติได้ นอกจากนี้ กีฬายังสามารถพัฒนาจิตใจหรือความรู้สึกนึกคิดของคนให้มองเพื่อนมนุษย์ในแง่ดี เกิดความสามัคคีอย่างยิ่งในชาติ"^๑

คำว่า "กีฬา" (Sport) ได้มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันออกไป เช่น สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายว่า "กีฬา คือ การเล่นแข่งขัน การเล่นเพื่อความ

^๑ ถนอม อาดีดถพันธ์, "การกีฬาพัฒนาชาติ", ข่าวสารกรมพลศึกษา, ๒ (กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐), หน้า ๗.

๒

สนุกสนาน โดยมากเพื่อเป็นการบ่งชี้ว่า "กีฬา" คือ การออกกำลังกายอย่างหนึ่ง ด้วยความสมัครใจไม่มีใครบังคับ เพื่อความบันเทิงใจ เพื่อสุขภาพ และสังคม"^๑ และ วรศักดิ์ เพียรชอบ ให้ความหมายของคำว่า "กีฬา" คือ กิจกรรมที่เป็น ส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถและความสวยงาม ด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายในเวลาว่างและให้เป็นไปตามกฎและระเบียบที่วางไว้ทั้งนี้โดย ไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่น นอกจากผลที่เกิดจากการกิจกรรมในตัวของมันเองเท่านั้น"^๒ จาก ความหมายที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่เน้นในการกีฬา คือ เพื่อสุขภาพ ความสนุกสนาน และอุดมคติของกีฬา ดังนั้นทุกคนจึงควรมีส่วนร่วมในการเป็นผู้เล่นหรือผู้ดูกีฬา ดังพระบรมราโชวาท ของรัชกาลปัจจุบันในตอนหนึ่งว่า "การกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทุกคนจะขาดเสียมิได้ แม้จะ ไม่ใช่ผู้เล่นก็ควรเป็นผู้สนับสนุน"^๓

การเล่นกีฬาเป็นที่นิยม เล่นกันอย่างกว้างขวางทั้งในสมัยโบราณและปัจจุบัน โดยมี วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายในการเล่นแตกต่างกันไป เช่น การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ เป็นการ เสริมสร้างสุขภาพร่างกายให้มีความแข็งแรง อุดม ทนทาน มีบุคลิกดี สง่างาม^๔ หรือการ เล่นกีฬาเพื่อสนุกสนานเป็นการพัฒนาด้านจิตใจและอารมณ์ ทำให้มีความกล้าหาญ ระเบียบวินัย

^๑ราชบัณฑิตยสถาน, สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน, เล่ม ๓ (กรุงเทพ มหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, ๒๕๕๔-๒๕๐๒) หน้า ๑๓๕๕.

^๒ไพฑูริย์ จัยสิน, "การสอนพลศึกษา" (กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์รุ่งเรือง, ๒๕๑๗) หน้า ๑๐๐.

^๓วรศักดิ์ เพียรชอบ, "ความหมายและลักษณะที่สำคัญของนักกีฬา" วารสาร สุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ ๓ (กรกฎาคม ๒๕๒๕), หน้า ๑-๒.

^๔พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานในพิธี ปิดการแข่งขันกีฬาแหลมทอง (SEAP GAMES) ครั้งที่ ๔ ณ สนามศุภชลาศัย, สุโขทัย (เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๐), ชัดสำเนาเย็บเล่ม.

^๕ฟอง เกิดแก้ว, "ประวัติพลศึกษา" (พระนคร : วัฒนาพานิช, ๒๕๒๐), หน้า ๗.

มีความยุติธรรม มีน้ำใจนักกีฬา เล่นกันอย่างเรียบร้อยตามกฎระเบียบกติกา เน้นการได้เข้าร่วมเล่นและได้ออกกำลังกายอย่างสนุกสนาน^๑ ต่อมาการเล่นกีฬาได้รับการพัฒนาโดยลำดับจากการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพและเพื่อความสนุกสนาน มาเป็นการเล่นกีฬาเพื่อนันทนาการ โดยให้ทุกคนเข้าร่วมเล่นกีฬาด้วยความสมัครใจและความสามารถของตัวเอง โดยหวังผลการพัฒนาสุขภาพร่างกายและจิตใจ^๒ หรือ การเล่นกีฬาเพื่ออุดมคติของกีฬา โดยหวังผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการเล่นกีฬาในการช่วยพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม คือ ทำให้มีความสุขสนุกสนาน ทำให้เป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ผิดให้เป็นผู้มีน้ำใจ นักกีฬา มีความรัก ความสามัคคี กลมเกลียว มีความยุติธรรม เชื่อมั่นในตนเอง สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความเคารพกฎกติกา เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความอดกลั้น และยับยั้งใจตนเอง^๓ ดังเนื้อเพลงกราวกีฬาของครูเทพตอนหนึ่งว่า "กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน" แต่เท่าที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน การเล่นกีฬาโดยทั่วไป ไม่ว่าจะในระดับโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือในหมู่ประชาชน ทั้งนักกีฬามักจะเล่นและนักกีฬาอาชีพ มักจะเป็นการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขัน ซึ่งตามลักษณะของการแข่งขัน จะเป็นการชิงชัยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยทุกฝ่ายพยายามมุ่งหวังไปสู่ชัยชนะ โดยปฏิบัติตามกฎกติกาที่กำหนดไว้ และโดยมากก่อนที่จะมีการแข่งขันต้องมีการเตรียมตัวฝึกซ้อมให้มีความพร้อมที่จะเข้าแข่งขันก่อนเสมอ^๔ การเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันนั้น เน้นประสิทธิภาพของการกีฬาในเรื่องสถิติและ

^๑ อนุอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, "พัฒนาการของพลศึกษาในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ. ๒๓๒๕-๒๕๒๕", (รายงานผลการวิจัย ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕), หน้า ๔๔.

^๒ เกษม นครเขตต์, "พลศึกษา : กีฬา", วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ ๓ (กรกฎาคม ๒๕๒๑), หน้า ๗๐.

^๓ วรศักดิ์ เพียรชอบ, "การเล่นกีฬาเพื่ออุดมคติของการเล่นกีฬา", เอกสารประกอบการประชุมวิชาการสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งชาติ ครั้งที่ ๒, ๒๖-๒๗ ตุลาคม ๒๕๒๑, หน้า ๗๒-๗๔.

^๔ สมบัติ กาญจนกิจ, "ทำไมต้องพลศึกษา" หนังสือประกอบการศึกษาวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป, แผนกวิชาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๘, หน้า ๔๐.

ความชนะเลิศ (Championship) เป็นเป้าหมายสำคัญ จึงทำการแข่งขันอย่างจริงจัง โดยไม่คำนึงถึงผลต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เช่น การทะเลาะวิวาทกัน หรือการเล่นที่ไม่เป็นไปตามยุทธวิธีของการเล่นกีฬา อันเป็นการแข่งขันที่ผิดไปจากวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ ความสนุกสนาน นันทนาการและอุดมคติของกีฬาไป

การแข่งขันกีฬา นอกจากนักกีฬาจะต้องร่วมแรงร่วมใจ และมีความสามัคคีกันเป็นอย่างดี เพื่อต่อสู้หรือแข่งขันกับนักกีฬาอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว นักกีฬายังต้องปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าบุคคลอื่นอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนมากเข้ามาดูหรือชมการแข่งขัน ผู้ดูหรือผู้เข้าชมการแข่งขันจะเป็นเครื่องกำหนดว่า กีฬานั้น ๆ ได้รับความนิยมน้อยเพียงใด เพราะการเข้าชมกีฬานั้นได้ว่าเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนานและผ่อนคลายความตึงเครียดจากการกระทำภารกิจต่าง ๆ ได้ดี การดูหรือชมกีฬาได้มีมานานแล้ว ดังจะเห็นได้จากสมัยก่อน มีการฝึกนักกีฬาอาชีพเพื่อต่อสู้หรือแสดงให้ประชาชนดู และได้สร้างสนามที่เล่นกีฬาไว้หลายที่ ซึ่งแต่ละแห่งได้สร้างอัดจันทร์ที่นั่งเป็นรูปตัวยู และมีที่นั่งเป็นชั้น ๆ โค้งโดยรอบทางวิ่ง สามารถบรรจุคนดูได้มาก^๒ หรือ ประชาชนพลเมืองอังกฤษมีความสนใจการเล่นกีฬามาก นิยมการเล่นกีฬา อดูกีฬา สมกับคำพูดที่ว่า "ประเทศอังกฤษเป็นบิดาแห่งการกีฬา"^๓ ปัจจุบันผู้ดูหรือผู้ชมกีฬาก็ยังคงมีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ความจริง ผู้ดูมักจะส่งเสียงหรือแสดงอาการต่าง ๆ ตามความรู้สึกที่มีต่อการแข่งขันนั้นด้วย ก็คือ การเชียร์กีฬานั้นเอง

จรินทร์ ธานีรัตน์ : "แนวคิด : การพัฒนากีฬาแห่งชาติ" วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ • (๒๕ มกราคม ๒๕๒๕), หน้า ๑๐๓.

^๒พิทักษ์ พลพันธ์ "กีฬากับมนุษย์" ข่าวสารกรมพลศึกษา (๘ เมษายน ๒๕๒๐) หน้า ๑๓.

^๓มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา "ประวัติพลศึกษา" เอกสารประกอบการเรียนการสอน, ๒๕๑๓, หน้า ๘.

^๔เรื่องเดียวกัน หน้า ๒๑.

การเชียร์กีฬาจากผู้ดูนี่เอง เป็นสิ่งที่จะไปกระตุ้นหรือเร้าอารมณ์ของนักกีฬา ทำให้มีกำลังใจดีขึ้น เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และทำการเล่นกีฬาตามอุดมคติของกีฬา สุขภาพ ความสนุกสนาน นันทนาการ หรือการแข่งขัน ดังคำกล่าวที่ว่า "ผู้เล่นจะเล่นได้ดีขึ้น ถ้ามีคนดูมาก ๆ แม้จะประหม่าบ้างเล็กน้อยในตอนแรก ส่วนนักกีฬาที่เล่นไม่ดีเวลามีคนดูมาก ๆ น่าจะเป็นเพราะการขำบ่าและความไม่สุภาพของผู้ดูมากกว่า" หรือ "แม้ว่าพลังกำลังมากเพียงใด เมื่อมีอารมณ์เกิดขึ้น ประสิทธิภาพของทักษะลดลง เพราะฉะนั้นจึงเป็นความจริงอย่างหนึ่งที่มีผู้กล่าวว่า คนใจเย็นชนะไปแล้วครึ่งหนึ่ง"^๒ จากคำกล่าวเหล่านี้ ทำให้เห็นได้ว่าการเชียร์กีฬามีส่วนเกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาของนักกีฬาด้วยเช่นกันและยิ่งในขณะนี้ ผู้ดูได้ใช้การเล่นกีฬาเป็นเครื่องมือในการสร้างแหล่งอบายมุข คือ "การพนัน" จึงทำให้การเล่นกีฬาในบางครั้งไม่เป็นไปตามสภาพที่เหมาะสม หรือบางทีผู้ดูส่งเสียงเชียร์กีฬาให้นักกีฬาประพฤติไปในทางที่ผิด ซึ่งนักกีฬาบางคนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ก็ประพฤติตามการเชียร์นั้น อันอาจทำให้การเล่นรุนแรงขึ้นได้^๓

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ผู้ดูที่เข้ามาชมหรือเชียร์กีฬานั้น มีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาได้เป็นอย่างมาก และอาจมีผลทำให้เกิดผลดีหรือผลเสียต่อการแข่งขันและตัวนักกีฬาเอง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักกีฬาที่มีต่อการเชียร์กีฬา เพื่อเป็นแนวทางในการอบรมนักเรียนหรือเยาวชนในเรื่องการเชียร์กีฬา ซึ่งจะสามารถปฏิบัติตนให้ถูกต้องในเรื่องของการเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี การรู้จักแพ้ ชนะ อันจะเป็นการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาที่ดีได้ทางหนึ่ง และจะทำให้เกิดผลดีต่อการพลศึกษาต่อไป

^๑ ด้อย ชูมสาย "จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน" วิทยาลัยวิชาการศึกษา พระนคร, ๒๕๐๘, หน้า ๑๘๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน หน้า ๑๘๒.

^๓

Reuben, B. Frost, "Psychological Concepts Physical Education and Coaching", Addison - Werley Publishing Company, Inc. Philippines copy, 1979, p. 257

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- ๑. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาที่มีต่อการ เขียร์กีฬา
- ๒. เพื่อ เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง และนักกีฬา

ประเภททีมกับนักกีฬาประเภทบุคคล ที่มีต่อการ เขียร์กีฬา

สมมติฐานในการวิจัย

- ๑. นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงมีความคิด เห็นต่อการ เขียร์กีฬาแตกต่างกัน
- ๒. นักกีฬาประเภททีมกับนักกีฬาประเภทบุคคลมีความคิด เห็นต่อการ เขียร์กีฬา

แตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตอบด้วยความตั้งใจและตามความเป็นจริงทุกประการ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการ เขียร์กีฬาของนักกีฬาทั้งชายและหญิงที่เล่นกีฬาประเภททีม ได้แก่ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ส่วนกีฬาประเภทบุคคล ได้แก่ เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน กรีฑา ที่ทำการแข่งขันในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นนักกีฬาที่ทำการแข่งขันกีฬาในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจไม่สมบูรณ์ เนื่องจากนักกีฬามีประสบการณ์ในการแข่งขันแตกต่างกัน จึงทำให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการ เขียร์กีฬาแตกต่างกันได้

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

- ๑. ช่วยให้ทราบความคิดเห็นของนักกีฬาชายและหญิง รวมทั้งนักกีฬาประเภททีมและบุคคลที่มีต่อการ เขียร์กีฬา
- ๒. เป็นแนวทางในการเสนอแนะ ปรับปรุง แก้ไขและอบรมนักเรียนในเรื่อง เกี่ยวกับการ เล่นและการ เขียร์กีฬา

๓. เป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนและเยาวชนมีน้ำใจนักกีฬา
ในด้านการเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี ทั้งเป็นการสร้างความสามัคคีและความเข้าใจอันดี
ระหว่างกัน

๔. เป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็น หมายถึง ความคิด การตัดสินใจ การแสดงออกซึ่งไม่มี
การตัดสินใจถูกหรือผิด ซึ่งหมายถึง ความคิดเห็นที่แสดงออกในการตอบแบบสอบถาม
การเชียร์กีฬา หมายถึง การแสดงออกของผู้ดูเพื่อเป็นการให้กำลังใจ
หรือ เร่งเร้าอารมณ์ของนักกีฬา

คุรุณย์วิทย์ทรัพย์ากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย